

מ"ת 20186/10/14 - מדינת ישראל נגד שרון זוהר

26 אוקטובר 2014

בית משפט השלום באשקלון
מ"ת 20186-10-14 מדינת ישראל נ' זוהר(אסיר)
20193-10-14

בפני כב' השופט אמיר דהאן
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
שרון זוהר (אסיר)

נוכחים:

המבקשת באמצעות פרקליטות מחוז דרום, דגנית שחר
המשיב, הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד עפרה סיבוני

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפני בקשת המאשימה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

המשיב שרון זוהר, ת.ז. 017324427, יליד 1966 מאשקלון, נעצר ביום 5.10.14 והועמד לדין ביום 13.10.14 בפני בימ"ש זה.

כתב האישום

מייחס למשיב כי עד ליום 6.9.14 החזיק במכשיר המכונה רימון יד הלב סינוור M7290 אשר בכוחו להזיק לאדם וביום 6.9.14 נזרק המכשיר לחצר בית וגרם לסימני פיה. בגין מעשה זה הואשם בעבירה של החזקת נשק.

ראיות לכאורה

הראיות לכאורה מבוססות על מציאת דנ"א של המשיב על גבי שרידי המכשיר ולכן לפיכך לא חלקו הצדדים על ראיות אלה אלא שחלקו על היות מכשיר בגדר "נשק".

סעיף 144 לחוק העונשין תשל"ז-1977 מגדיר מהו נשק. לשאלת בימ"ש האם קיימת בתיק תעודה על פי סעיף 144(ה) עמוד 1

המסמך במפורש קצין משטרה בדרגת מפקח ומעלה לחוות דעתו כי מכשיר מסוים הנו בגדר בנשק, ענתה המאשימה כי אין בידיה תעודה שכזו וכי הדבר המצוי בידיה היא חו"ד של מעבדת חבלה המגדירה את סוג המכשיר וקובעת כי הוא עלול להזיק לאדם בעת פעולתו.

מכאן טוענת המאשימה כי על פי סעיף 144(ג)(3) הרי שמדובר ב"רימון" שבכוחו להזיק לאדם ודי בחוה"ד של מעבדת החבלה. הסנגורית טוענת כי לא הוכח שמדובר בנשק. לשאלת ביהמ"ש ענתה ב"כ המאשימה כי המעבדה אינה נוהגת לתת תעודה על פי סעיף 144(ה) ומחווה דעתה רק באשר לפוטנציאל הנזק של אותו מכשיר.

במחלוקת שנפלה בין הצדדים דעתי כדעת הסנגורית.

עצם העובדה שמכנים מכשיר בשם "רימון" אינה מהווה הכשר לעקוף את ההגדרה החד משמעית האמורה בסעיף 144(ג)(2) והוא כלי שמסוגל לפלוט חומר הנועד להזיק לאדם.

המילים "או כל חפץ נפיץ" מגדירות היטב את כוונת המחוקק. המדובר בדבר חקיקה שמתכוון לחפצים המתפוצצים שסוגלו כדי להזיק לאדם. המכשיר מדגם M7290 אינו מכונה רימון (GRENADE) אלא ע"פ רישומי הדגם הוא מכונה "מיני באנג" או "פלאש באנג".

הכינוי רימון יסודו בפקודת החוק הפלילי שבתקופה שחוקקה הכוונה היתה ברורה לכל אדם שמדובר ברימון רסס שסוגל כדי להזיק לאדם. ההפך הוא במכשיר מדגם M7290 **שסוגל במטרה מפורשת שלא להזיק לאדם אלא רק ליצור רעש וסנוור.**

חוה"ד המצויה בידי המאשימה אומרת דרשני יחד עם מנהגה של המעבדה כי קצין המשטרה החתום על חוה"ד הזו לא יחתום על תעודה בדבר היות המוצג נשק ולא יגדיר בשום מקום את הכלי מדגם M7290 כנשק.

מן הסתם בהיותו של המומחה חבלן מומחה יודע הוא את ההבדל בין רימון יד רסס שהוא בגדר נשק הנועד להזיק לאדם לבין המכשיר שלפנינו שהוא בגדר מכשיר שמשמש בו במצבים שבהם יש רצון שלא להזיק לאדם.

אילו היתה המשטרה משתמשת בסמכות שהקנה לה המחוקק ליצור ראייה לכאורה ע"פ תעודת קצין משטרה, הרי שביהמ"ש לא היה מתערב בקביעה זו וערכה הלכאורי היה נשאר. אך במצב דברים זה כשלפנינו קצין משטרה מוסמך ובוגר קורס חבלה משטרתי, קורס סילוק פצצות בצה"ל, שבדק את המכשיר ולא מצא לחוות דעה כי הוא "נשק" למרות הסמכות המוגדרת בחוק והנתונה לו, הרי שאין בפני ביהמ"ש ראיות לכאורה להוכחת העבירה אלא להפך מזה, הראיה מצביעה על כך שהוא אינו סבור שמדובר בנשק.

לא נעלמה מעיני הכרעת ביהמ"ש העליון בעניינו של מכשיר דומה **בע"פ 7386/13, חוסאם עווד נ' מ"י** אך יתכן שבפני ביהמ"ש שם היו ראיות אחרות ואיני מחווה דעה בנושא זה. יחד עם זאת, החזקת המכשיר כאמור **בע"פ 1323/13 חסאן נ' מ"י**, יוצרת מסוכנות מסוימת כשמופעל מכשיר זה בקרבה רבה מאוד לאדם, דבר הנובע גם מהראיות הבטיחות של מכשיר זה.

אשר על כן, לדעתי נפל ספק משמעותי האם מדובר בחפץ שהוא נשק ע"פ סעיף 144 לחוק העונשין.

ספק זה מצמצם את הסיכוי הסביר להרשעה אך לאור פסיקת ביהמ"ש העליון בנושאים דומים שהוזכרו לעיל אינו שולל אותה לחלוטין.

מסוכנות המשיב ביחס לחלופה

לאחר שנקבע שהחפץ שהוחזק מגלה סיכון מסוים ולאחר שנקבע כי חפץ זה אכן נזרק ופעל את פעולתו, הרי שיש מקום ועילת מעצר ומכאן שיש מקום להבטיח את מסוכנות האדם המחזיק בחפץ זה באמצעות תנאי ערובה מתאימים.

למשיב עבר פלילי ישן יחסית שאינו ממן העניין. המשיב הורשע בהסגת גבול ובגניבה (2007), החזקת סמים שלא לצריכה עצמית (2004), גניבה (2004), עבירות ברכב (2001) וכן עבירות נוספות של סמים, בריחה ממעצר, סחר בסמים והפרעה לשוטר בשנות ה-80. עבירות אלו התיישנו ולפיכך אין מקום להביאן בחשבון.

בהינתן עברו הפלילי המינורי של המשיב והספקות שנפלו בראיות לכאורה מצאתי שיש מקום לאזן את מסוכנות המשיב בחלופה שפגיעה בחירותו פחותה.

שמעתי את הערבים ומצאתי שיש בכוחם להבטיח את מסוכנותו היחסית של המשיב בהינתן חומר הראיות והפגמים שיש בו.

אשר על כן, אני מורה על שחרור המשיב בתנאים הבאים:

1. מעצר בית מלא במושב הודיה, משק 34.
2. המשיב יהיה רשאי לצאת ולשהות בתחומי המושב בלוויית ערב בכל עת.
3. זמינות מלאה במספרים טלפון: יוסף- 054-2179538, אח של רינת- 054-8817940.
4. ערבות עצמית וערבות צד ג' בסך ₪ 15,000 שתחתמנה ע"י הערבים הבאים: מר יוסף קרן, ת.ז. 17303090, גב' מרים קרן, ת.ז. 017324419, מר אהרון בן מיכאל, ת.ז. 332356252, גב' זוהר רינת, ת.ז. 326956661.
5. המשיב ישהה בלוויית המפקחים בלבד.
6. הפקדה במזומן בסך ₪ 3,000.

מטרת הערבויות והפיקדון להבטיח עמידת המשיב בתנאי השחרור וכן במפורט להלן:

• התייצבותו לדיונים בביהמ"ש.

- התייצבותו לריצוי עונש מאסר, ולסיום ריצוי עונש מאסר המרוצה בעבודות שירות- אם יוטל בתיק העיקרי.
- תשלום קנס ו/או פיצוי אם יוטלו בתיק העיקרי.
- הבטחה מפני ביצוע עבירות נוספות

מוסבר למשיב ולערב/ים כי כל הפרה של תנאי מתנאי השחרור תקים עילת מעצר ללא צורך בקיום דיון, וכן עילה לחילוט הערבויות.

ניתן להתחיל בהליכי השחרור כבר כעת.

ניתנה והודעה היום ב' חשוון תשע"ה, 26/10/2014 במעמד הנוכחים.

אמיר דהאן , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

על מנת לאפשר למבקשת להגיש ערר על החלטת השחרור, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע החלטת השחרור, עד ליום 28.10.14 בשעה 11:00.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט המבקשת שלא לערר על החלטת השחרור, תודיע על כך מיידית לב"כ המשיב, ליחידת נחשון ולרשויות בית המעצר בו מוחזק המשיב.

ניתנה והודעה היום ב' חשוון תשע"ה,
26/10/2014 במעמד הנוכחים.
אמיר דהאן , שופט